

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Davant la Diada d'aquest any

Davant la Diada de Catalunya, que s'escau el proper dimarts, em venen a la memòria les paraules inicials d'una famosa pregària de sant Francesc d'Assís. Amb aquestes paraules, molts homes i moltes dones de bona voluntat d'arreu del món s'han dirigit a Déu durant els darrers vuit segles. Són aquestes: «Senyor, feu de mi un instrument de la vostra pau. Que on hi hagi odi, hi posi amor. On hi hagi ofensa, hi posi perdó. On hi hagi discòrdia, hi posi la unió. On hi hagi error, hi posi la veritat.»

Aquest Onze de Setembre pot ser un bon dia per fer present l'esperit franciscà, tan arrelat a la cultura catalana. En les actuals circumstàncies, és possible que algú pensi que això és una utopia. Però hi ha utopies que, amb la bona voluntat de tots i amb creativitat, acaben convertint-se en realitat.

Ja ho vam dir els bisbes de les diòcesis catalanes en la trobada del setze de febrer d'aquest any: «Els bisbes [...] adreçem una crida a tothom a fer un esforç per refer la confiança mútua dins d'una societat com la nostra en la qual es dona una gran pluralitat cultural, política i també religiosa. La cohesió social, la concòrdia, sentir-nos propers els uns als altres i el respecte als drets de totes les persones que viuen a Catalunya ha de ser un dels nostres objectius prioritaris en aquest moment.»

El meu desig és fer una crida a la concòrdia, perquè em sembla que només en un clima de concòrdia és possible avançar cap a «una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per a tots, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i amb recerca del bé comú». Darrerament hem viscut fets i signes posi-

Castellers de Barcelona a la Diada Nacional de Catalunya 2017

tius en aquesta línia. Tant de bo n'arribin d'altres i puguem crear un clima nou. Que Déu ens hi ajudi!

Cal bastir ponts. I cal fomentar una convivència vital i confiada. L'Església catòlica cal que sigui un factor de cohesió social, una instància que cerqui i promogui camins de bona voluntat, camins d'esperança i pau, camins de comunió i no de confrontació.

Us demano, doncs, que pregueu a Déu pel nostre poble i que feu vostra la pregària de sant Francesc. Em sembla que té el mèrit de ser tan universal que la poden fer seva tots els homes i les dones de bo-

na voluntat, sigui quina sigui la seva religió o actitud davant les creences. També recordo que al Missal Romà hi ha una bonica pregària pel propi país o per la pròpia ciutat, que es refereix significativament a l'esperit de concòrdia, i que diu: «Déu, Pare nostre, que amb admirable providència governeu el món, escolteu aquesta pregària pel nostre país, perquè la saviesa de les seves autoritats i l'honestat dels seus ciutadans enrobusteixin la concòrdia i la justícia i puguem viure en la pau i en el progrés constant». Només puc afegir-hi: que així sigui. Bona Diada a tothom!

ACTUALITAT

Un grup de persones discapacitades fan el tram final del Camí de Sant Jaume

El passat 14 d'agost, un grup de 20 persones discapacitades o amb mobilitat reduïda, la majoria en cadira de rodes, va completar la part final del Camí de Sant Jaume. Aquesta fita ha estat possible gràcies a un equip de 80 voluntaris de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, que els van acompanyar i que es van proposar aconseguir superar el repte de fer tots junts les darreres etapes que porten a la plaça de l'Obradoiro, com mostra la fotografia.

ENTREVISTA

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

L'acollida

FRANCESC TORRALBA

Era foraster i em vau acollir és el títol del núm. 259 de la revista *Qüestions de Vida Cristiana*, que aporta un mosaic de reflexions sobre l'exigència d'acollir els forasters des de diferents punts de vista i enfocaments disciplinaris. «Hem volgut donar veu als qui mai tenen l'ocasió de narrar la seva experiència i aprofundir en el magisteri pontifici del papa Francesc sobre aquest tema, fent especial èmfasi en la necessitat de superar la globalització de la indiferència», apunta el Dr. Francesc Torralba, director de QVC.

Com a cristians, per què estem obligats a acollir?

L'imperatiu de l'hospitalitat és una constant en la tradició jueva, cristiana i musulmana. És un deure. No és una opció. Tant en l'*Antic* com en el *Nou Testament* hi ha un gran nombre de perícopes que es refereixen explícitament al deure d'acollir el foraster, d'oferir-li un aixopluc, d'atendre les seves necessitats. Aquesta exigència és incondicional i universal, no fa distincions de cap tipus.

Estem preparats per a fer-ho?

No és fàcil acollir. Cal superar murs invisibles com els prejudicis, els tòpics, els estereotips, la por i la ignorància. Solament si som capaços de veure el que ens uneix serem capaços de superar tot tipus de barreres culturals. Per acollir cal oferir un espai i un temps de qualitat, cal estar disposat a entreveure els valors nobles que aporta l'hoste i aprendre del seu bagatge cultural. També cal identificar uns deures comuns que facin possible la convivència pacífica entre hoste i amfitrió.

Per què hem de reivindicar el llegat humanista i ètic del cristianisme?

El cristianisme és, essencialment, una opció de vida que es tradueix en tots els plans de la vida, tant en la dimensió íntima com en la pública. És una font d'inspiració, un mode d'orientar-se en l'existència. El reivindicuem perquè ens fa créixer com a éssers humans, ens allibera de tot allò que ens subjuga, impulsa la fraternitat entre nosaltres, la cura de l'altre i la compassió envers el més vulnerable. Tot això és absolutament imprescindible en el context de l'Europa actual.

Oscar Bardaji i Martín

«... I amb el vostre esperit»

Missa exequial en un tanatori, un mati de dia feiner. Familiars i amics omplen l'oratori. Algunes persones no han trobat lloc als bancs i resten dretes. Persones molt diverses d'edat, condició social, interessos, creences..., però amb un tret en comú: l'estimació que sentien pel difunt i els seus familiars. Comença la celebració i la primera invitació a la pregària que fa el celebrant —«Que la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor, siguin amb tots vosaltres»— obté, després d'uns segons de silenci, la resposta ritual: «I amb el vostre esperit», pronunciada per dues o tres persones. Les següents invitacions a participar mantenen una migrada tònica de resposta, encara que s'hi van afegint algunes veus més. En arribar al parenostre, el nombre de persones que el fan seu i resen en veu alta és més notable, però poc decidit.

Coneixia molts dels participants en la celebració. Un bon nombre eren cristians i, entre ells, també practicants esporàdics o habituals. Quina és, doncs, la raó d'aquestes respostes esmorteïdes, tímides i vergonyants? Com pot ser que ens costi tant manifestar la nostra fe en determinats moments i situacions? A què respon aquesta dificultat per fer

professió pública del nostre seguiment de Jesús? «Cal predicar en nom d'ell a tots els pobles [...] començant per Jerusalem. Vosaltres en sou testimonis» (Lc 24,47-48).

No és bo que reduïm la nostra fe i les seves manifestacions exclusivament a l'àmbit personal més íntim i privat o, a tot estirar, només a l'àmbit dels que pensen com nosaltres, dels que comparteixen el mateix que nosaltres. La vida ens ofereix multitud de situacions que són una possibilitat per testimoniar la fe, situacions pre-evangelitzadores, respectuoses amb els no-creients, però coherents amb el que som i creiem. Possibilitat de ser testimonis del ressuscitat, de resurrecció. Possibilitat de potenciar la dimensió celebrativa de la nostra fe i fer-ne testimoni enmig dels qui s'han allunyat o no han estat mai a prop de Jesús. «... Rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8). Quan, en situacions semblants a la descrita, ens convidin a afegir-nos a la pregària: «Que la gràcia i la pau [...] siguin amb tots vosaltres», responguem amb decisió, testimoniant joiosament la nostra fe: «I amb el vostre esperit.»

HECHOS DE VIDA

Saber servir

Gabriela Mistral, la escritora chilena, fue maestra rural. El joven que ella había amado, se suicidó. Sus temas centrales: el amor y el dolor. Su lenguaje es sencillo, vivo, lleno de ternura. Fue Premio Nobel de Literatura. Cónsul de Chile en Nápoles, Lisboa, Río de Janeiro, Los Ángeles... sobre el **servicio** escribió:

«Toda la naturaleza es un **anhelo de servicio**:

—Sirve el **sol** / y la **nube**. / Sirve el **viento**. / Sirve el **surco**.

—Donde haya un **error** que enmendar, **enmiéndalo tú**.

—Donde haya un **árbol** que plantar, **plántalo tú**.

—Donde haya un **esfuerzo** que todos esquivan, **acéptalo tú**»

—«**Sé** el que **aparta la piedra** —obstáculo— del **camino**»

—El **odio** de los **corazones**; las dificultades y problemas de la **vida**»

—«El **servir** no es **faena** sólo de seres **inferiores**»

—**Dios**, que da el **fruto** y la **luz... sirve**.

—Pudiera llamarsele así: **Dios, el que sirve**.

—**Él** se fija en **nuestras manos** y nos **pregunta** cada día: ¿**Serviste** hoy? ¿A **quién**? ¿Al **árbol**, a tu **amigo**, a tu **madre**?»

Jesús vino **a servir**; nos dijo: «El Hijo del hombre no ha venido a **ser servido**, sino a **servir** y a **dar** su **vida** como rescate por muchos.»

Mn. Josep M. Alimbau Argila
Medalla de Plata del Inst. Teol. Espiritual de Barcelona por sus más de 50 años en el *Full Dominical* y en Ràdio Barcelona (SER)

Lectures de la missa diària i santoral

10. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1Co 5,1-8 / Sl 5 / Lc 6,6-11]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustiniana. Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat). Beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. ■ Dimarts [1Co 6,1-11 / Sl 149 / Lc 6,12-19]. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà.

12. ■ Dimecres [1Co 7,25-31 / Sl 44 / Lc 6,20-26]. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions. Sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustiniana, a Sant Joan de les Abadesses.

13. □ Dijous [1Co 8,1b-7.11-13 / Sl 138 / Lc 6,27-38]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església. Sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Divendres [Nm 21,4-9 / Sl 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona. Sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dissabte [1Co 10,14-22 / Sl 115 / Jn 19,25-27]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 50,5-9 / Sl 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrí (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), màrtirs. Santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça als vençuts, / el Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Síó, per tots els segles. R.

Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones.

Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», ¿no faríeu diferències entre vosaltres? ¿No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: ¿No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escolpí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament.

Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin».

Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará». Entonces se despegarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces saltará el cojo como un ciervo y cantará la lengua del mudo, porque han brotado aguas en el desierto y corrientes en la estepa. El páramo se convertirá en estanque, el suelo sediento en manantial.

Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Síón, de edad en edad. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago

(St 2,1-5)

Hermanos míos, no mezcléis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con la acepción de personas.

Suponed que en vuestra asamblea entra un hombre con sortija de oro y traje lujoso, y entra también un pobre con traje mugriento, si vosotros atendéis al que lleva el traje de lujo y le decís: «Tú siéntate aquí cómodamente», y al pobre le decís: «Tú quédate ahí de pie» o «siéntate en el suelo, a mis pies», ¿no estáis haciendo discriminaciones entre vosotros y convirtiéndolos en jueces de criterios inicuos? Escuchad, mis queridos hermanos: ¿acaso no eligió Dios a los pobres según el mundo como ricos en la fe y herederos del Reino que prometió a los que lo aman?

✠ Lectura del santo evangelio según san Marcos

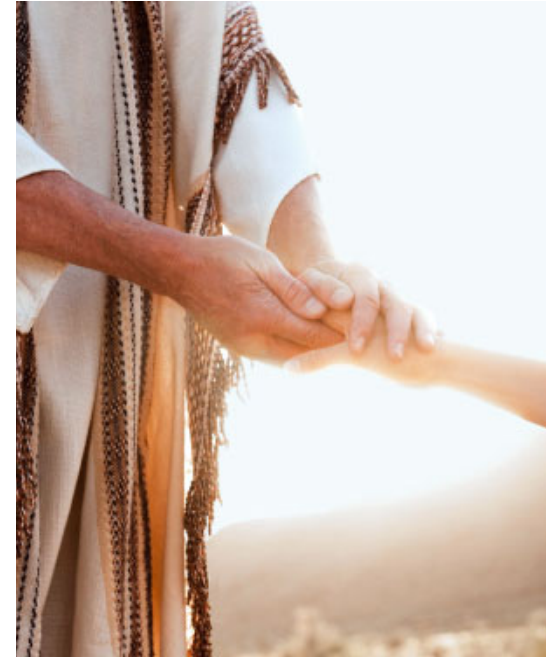
(Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejando Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del mar de Galilea, atravesando la Decàpolis. Y le presentaron un sordo que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga la mano. Él, apartándolo de la gente, a solas, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatá» (esto es «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba correctamente.

Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos».

Tot ho ha fet bé

P. JAUME SIDERA, claretà

Era sord i amb prou feines podia parlar... És el símbol de qualsevol de nosaltres que sigui incapaç d'escoltar la paraula de Déu i doncs incapaç també de parlar-ne com cal. El profeta anunciava el dia gloriós en què es desclourien els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obririen; que el coix saltaria com un cérvol i la llengua del mut cridaria de goig. Tota la persona seria refeta segons el projecte de Déu quan la creà.

L'evangeli veu complerta en part aquesta profecia. Jesús guareix un sord. Però abans de guarir el sord, se l'endú a part, en un lloc solitari i silenciós, i li posa els dits a les orelles i li toca la llengua amb la saliva. Mira al cel, sospira i diu: «Efatà», obre't.

En el nostre baptisme el mossèn ens digué: «Efatà», obre't. Ara Jesús ens porta també una mica a part: Tenim les orelles tan plenes de soroll i d'informacions de tota mena, que ja no hi sentim... Només ens sentim a nosaltres mateixos, i encara. I és que Déu parla suau com el ventijol que va sentir Elies a l'Horeb. Hem de callar i escoltar si volem sentir el que diu.

Senyor, ensenya'm a escoltar —ara i aquí— el qui tinc el meu costat en aquesta Missa quan dirà el Parenostre: Perdoneu-nos com perdonem... Déu ens perdona quan perdonem. Quin consol sentir-ho de llavis del meu germà si l'he ofès.

I quan sabrem escoltar podrem dir a l'altre —a l'avi, al pare, a la mare, al nen, a l'adolescent, al veí, al passavolant— la paraula que necessita sentir dels nostres llavis tocats sacramentalment per Jesús.

La gent es meravellava de l'acció de Jesús: *Tot ho ha fet bé*. Com el Pare Celestial que després de crear el sol i la lluna i els estels i l'home i la dona estava tot content de veure el que havia fet, perquè era bo de debò... Oi que podríem col·laborar amb Jesús en aquesta obra de creació?

AGENDA

Actes

Parròquia de Sant Pere Nolasc (pl. Castella, 6). Del 14 al 22 de setembre, a les 19.30 h, Novena a la Mare de Déu de la Mercè, i tot seguit celebració mariana i Eucaristia. El dia 23 (24 h), missa concelebrada presidida pel P. provincial de l'Orde de la Mercè d'Aragó. El dia 24, misses a les 11, 12 i 19.30 h. El canvi amb la imatge de la Mare de Déu es podrà visitar el vespre del dia 23 i el dia 24, matí i tarda, excepte durant la celebració de l'eucaristia. Amb motiu que aquest any es commemoren els 800 anys de la fundació de l'Orde, el diumenge 23 de setembre (12 h) tindrà lloc una eucaristia d'acció de gràcies a la Catedral. A les 18 h, vespres solemnes a la Basílica de la Mercè.

Celebració de les noces d'argent presbiterals de Mn. Jordi Alarcos i Carbonell (1993-2018). Dissabte 15 de setembre (18 h), a la parròquia de Maria Mitjancera de totes les Gràcies (c/ Entença, 198-200), missa d'acció de gràcies, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona. En finalitzar l'eucaristia se servirà un refrigeri als locals parroquials del c/ Còrsega, 67 baixos. Hi esteu tots convidats.

Associació d'Antics Alumnes i d'Amics de l'ISCREB. Dissabte 15 de setembre,

a les 11 h, conferència a càrrec del doctor Ignasi Boada en ocasió de l'Any Panikkar. Al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). Cal reserva prèvia al t. 677 567 203 (Maria Carme), o al c/e: anticsalumnes@iscreb.org

Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Dia 11 de setembre (10 h), a la basílica de Santa Maria del Mar, missa en la Diada Nacional de Catalunya en sufragi i acció de gràcies pels difunts que han lliurat la seva vida al servei de Catalunya. Enguany hi haurà un record especial pel cardenal Vidal i Barraquer en l'aniversari dels 150 anys del seu naixement. Per aquest motiu la missa serà presidida per Mn. Miquel Barbarà.

Adoració eucarística a la cripta de la Sagrada Família. Dia 13 de setembre (20.15-23 h), missa i vespres. Els segons dijous de cada mes i tots els diumenges hi haurà confessors a partir de les 18 h. Inscripció als torns d'adoració perpètua: apartat de correus, suc. 44/44063, 08014 Barcelona. Informació: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamiliaadoracio.com

Recés a la Casa d'Espiritualitat Betànica (c/ Bonavista 37, Cornellà de Llobregat). Diumenge 16 de setembre (10-18 h), a càrrec de Mn. Lucas Pablo Prieto.

FESTIVITAT DE LA M. D. DE LA MERCÈ

Actes amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè. A la basílica de la Mare de Déu de la Mercè (pl. Mercè, 1). **Diumenge 16 de setembre** (17.30 h), processó amb la imatge de la Mare de Déu de la Mercè (des de la basílica fins a la catedral). **Diumenge 23**: a les 18.30 h, vespres dirigides pels Mercedaris; a les 20 h, missa vespertina, amb la Confraria de la Virgen del Rocío de Barcelona. **Dilluns 24, solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè**: 8 h, ofrena de la Colla de Trabucars; 9 h, missa matinal; 10.30 h, missa solemne presidida pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, amb ofrena floral; 12 h, missa major (en català); 13 h, missa (en castellà), amb la participació de la comunitat llatinoamericana; 18 h, missa (amb traducció simultània amb signes); 20 h, missa de cloenda del dia de la patrona.

In memoriam

Mn. Pere Cornelles Tubau. Morí a Barcelona el 14 d'agost passat. Era fill de l'Hospitalet de Llobregat i tenia 89 anys. Ordenat sacerdot el 1961, dedicà la seva vida a la integració social de joves en situació d'exclusió social, sobretot a través de

l'obra que fundà i de la qual n'ha estat l'inspirador, l'Obra d'Integració Social (OBINSO), on treballà fins als darrers mesos de la seva vida, quan el seu estat de salut li ho impedí. La missa exequial es va celebrar el 24 d'agost a la capella de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol i la va presidir el cardenal Omella, el qual va agrair la col·laboració de totes les persones que donen continuïtat a la tasca d'OBINSO.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Ante la *Diada* de este año

Ante la *Diada de Catalunya*, que se celebra el próximo martes, me vienen a la memoria las palabras iniciales de una famosa oración de san Francisco de Asís. Con estas palabras, muchos hombres y mujeres de buena voluntad de todo el mundo se han dirigido a Dios durante los últimos ocho siglos. Son éstas: «Señor, haz de mí un instrumento de tu paz. Que allá donde hay odio, yo ponga el amor. Que allá donde hay ofensa, yo ponga el perdón. Que allá donde hay discordia, yo ponga la unión. Que allá donde hay error, yo ponga la verdad.»

Este Once de Septiembre puede ser un buen día para hacer presente el espíritu franciscano, tan arraigado en la cultura catalana. En las actuales circunstancias, es posible

que alguien piense que esto es una utopía. Pero hay utopías que, con la buena voluntad de todos y con creatividad, acaban convirtiéndose en realidad.

Ya lo dijimos los obispos de las diócesis catalanas en el encuentro del dieciséis de febrero de este año: «Los obispos [...] dirigimos un llamamiento a todos para esforzarnos en rehacer la confianza mutua en el seno de una sociedad como la nuestra en la cual se da una gran pluralidad cultural, política y también religiosa. La cohesión social, la concordia, sentirnos próximos los unos a los otros y el respeto a los derechos de todas las personas que viven en Cataluña debe ser uno de nuestros objetivos prioritarios en este momento.»

Mi deseo es hacer una llamada a la concordia, porque me parece que sólo en un clima de concordia es posible avanzar hacia «una solución justa a la situación creada que sea mínimamente aceptable para todos, con un gran esfuerzo de diálogo desde la verdad, con generosidad y búsqueda del bien común». Últimamente hemos vivido hechos y signos positivos en esta línea. Ojalá llegaran otros y pudiéramos crear un clima nuevo. ¡Que Dios nos ayude!

Hay que construir puentes. Y hay que fomentar una convivencia vital y confiada. La Iglesia católica debe ser un factor de cohesión social, una instancia que busque y promueva caminos de buena voluntad, caminos de esperanza y paz, ca-

minos de comunión y no de confrontación.

Os pido, pues, que roguéis a Dios por nuestro pueblo y que hagáis vuestra oración de san Francisco. Me parece que tiene el mérito de ser tan universal que la pueden hacer suya todos los hombres y las mujeres de buena voluntad, sea cual sea su religión o actitud ante las creencias. También recuerdo que el Misal Romano recoge una bonita oración por el propio país o por la propia ciudad, que se refiere significativamente al espíritu de concordia, y que dice: «Dios, Padre nuestro, que con admirable providencia gobiernas el mundo, atiende nuestros ruegos por nuestro país, para que la sabiduría de sus autoridades y la honestidad de sus ciudadanos robustezcan la concordia y la justicia y podamos vivir en la paz y el progreso constante». Sólo puedo añadir: que así sea. ¡Feliz *Diada* a todos!

Seguiu-nos

www.esglesiaibarcelona.cat

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiaibcn](https://twitter.com/esglesiaibcn)

Sintonitzeu

Ràdio Estel: 106.6 FM

Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT